

Què vol el Pirineu?

ENRIC QUÍLEZ.- Es nota que s'acosten les eleccions, i el partit que controla el Govern de la Generalitat comença a fer propaganda electoral. Bé, de fet la fan tots, el que passa és que qui controla el poder té més mitjans a la seva disposició que no pas els altres.

Al Pirineu, després de la fallida dels Jocs Olímpics d'hivern, ara ens prometen arranjar-nos l'eix C-16 de Berga fins a Bagà, com a "eix articulador del territori". Bé, faria gràcia si no fos que la cantarella ja fa dècades que dura. Cada dos per tres ens prometen el mateix i no hi ha manera. I això, governs de diferents colors polítics.

Però és que el que més "gràcia" fa és que ens diguin que volen articular el territori fent un parell de túnels, de viaductes i posant un carril reversible per tal que la gent de l'àrea metropolitana de Barcelona pugui i baixi del Pirineu els caps de setmana, per oxigenar-se i gaudir d'un medi ambient que allà on viuen no tenen, perquè fa més d'un segle que se'l van carregar.

Què hi guanya la Cerdanya? Més i més gent. Més cues, més gentrificació, més inflació, més problemes. Sí que alguns faran més calés, però són pocs i la majoria de fora de la comarca.

Què hi guanya el Berguedà? Cues quilomètriques de cotxes. Més cotxes. Més contaminació. I més trinxament del paisatge. Aquesta gent de pas deixen, en el millor dels casos, les escorrialles, perquè no paren al Berguedà a consumir, llevat d'uns pocs casos.

Què hi guanya el Pirineu? Poca cosa. Per descomptat, que "cap articulació del territori". Feu un eix pirinenc (N-260) ben fet, que connecti el Ripollès i la Cerdanya, o l'Alt Urgell i el Pallars Sobirà en condicions. Suposant que això es pugui fer sense destrossar massa el territori.

I després, tenim l'acudit de darrera hora del tren Alp-la Seu d'Urgell-Andorra. Comprend molt bé que els andorrans vulguin tenir una via alternativa a la carretera, o que la Seu vulgui tenir connexió de ferrocarril. Però fer-lo passar per la Batllia i el Baridà cerdans em sembla una manera gloriosa de destrossar la part de la comarca menys afectada, fins ara, per l'urbanisme i per les infraestructures viàries.

En fi, que per fer una truita, cal trencar algun ou, però una cosa és fer això i una altra és fer una escabetxada.

El Pirineu no necessita més gent de Barcelona (o d'on sigui). Necessita desenvolupar-se en si mateix, amb una economia potent i diversificada, no basada exclusivament en la construcció i el turisme. Necessita alternatives i altres models econòmics i socials, no més del mateix.

El Pirineu necessita desenvolupar-se en si mateix, amb una economia potent i diversificada, no basada exclusivament en la construcció i el turisme. Necessita alternatives i altres models econòmics i socials, no més del mateix.

Altrament, si això del canvi climàtic cada cop va a més i deixa de nevar, per què haurà servit ampliar les carreteres que menen cap al Pirineu si la gent deixa de venir perquè ja no hi ha neu en condicions. Us penseu que vindran massivament a fer banys de bosc o a passar amb tirolines? És evident que no. Alguns ho faran, potser els mateixos que ja ho fan ara, però no molts més.

Per tant, hem de pensar en coses noves, no en ampliar més i més un model caduc. I sobretot, cal preguntar al territori què vol, no practicar el despotisme il·lustrat. I quan parlo de preguntar-li al territori, no em refereixo als representants electes, que també han de ser consultats, és clar, però sovint tenen massa por sobre què pensaran els electors i pequen de porucs i de conservadors.

Això tampoc vol dir que els únics que hagin de tenir veu siguin les entitats socials i cíviques del país, que potser són massa petites i poc representatives, tot i que també han de ser escoltades.

Hi ha altres figures, com consultes populars o processos participatius realment participatius, és a dir, processos les conclusions dels quals no vagin a parar a un calaix i acumulin pols durant segles. I processos amb objectius i propostes clares i no massa nombroses, per evitar que ens perdem en detalls innecessaris. Cal anar al gra.

Això és, crec jo, el que ens cal. No més carreteres o línies de ferrocarril fantasma o més canons de neu, etc. Ens cal un model nou, consensuat amb el territori i que se'l cregui tant el territori com el govern que l'haurà d'implementar.